

търбва да слушаме на словото Божие. Наистина ние можем да научимъ що-годѣ за нея, като глѣдаме умирането на ближнитѣ си; виждаме я какъ тя бързо дохожда и заминува, виждаме болѣжкитѣ, тѣжитѣ, охканията на онзи, който са готви за смъртъ; знаеме какъ тя ни грабва непадѣйно отъ срѣдата на животътъ ни тѣзи недѣля здрави, читави, весели, а на другата блѣдни, студени и бездушни мъртавци лѣжатъ на носилото и са занасятъ въ тъмниятъ гробъ; други сме виждали изведнѣжъ грабнати и прѣнесени у вѣчността. Колко сж върно казани думитѣ, какво човѣкътъ е като цвѣте, кое заранъ цѣхва, а вечеръ са покосява или възсхва! и това не е за единъ, не е за двама. Това е за сички, за сички които сж са родили: другитѣ злини не сж дадени еднакво за сичкитѣ равно; нѣ смъртъта, това голѣмо зло, ще постигне сѣкиго. Смъртъта още сама по себѣ си е страшна: грозниятъ образъ на умрелиятъ, изгниването на тѣлото, студений гробъ, червеятъ който ни чака. сичко, сичко това растреперва сѣки живъ човѣкъ, като помисли за себе си. Нѣ това братия, не е толкова страшно. Страхътъ, що кара умрелиятъ да трѣпери е неговий грѣхъ и бѣдущето наказание на страшния сѣдъ. За това нека са увѣримъ, че другитѣ заповѣди Божий ние можемъ да прѣстапимъ, нѣ тая непрѣменно, щемъ не щемъ, ще я изпълнимъ. Незнаемъ кога, незнаемъ какъ, нѣ непрѣменно ще умрѣмъ: младо, старо, богатъ, сиромакъ — сички равно; нѣ не сме били пригответи, тя не